

Femeia si Familia

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., 1/2 an 5 cor., 1/4 an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei, 1/2 an 7 lei. Un număr 50 bani.

ÎNVIEREA.

Suflarea primăverii adie! — Lumea e străbătută de presimțirea primăverii! Ce-a fost îngropat țepăn în recele mormânt al iernii, începe a se mișca, încet, încet, cu vieță nouă. Ce a stat la întunec, se zorește cu putere să ese la lumina soarelui. Ce a fost tăcut și trist, cu nou curagiu face să răsune vocea sa în lumea trezită din somnul de iarnă.

Cuvântul „Învieră“ e scris cu foc pe pământ, și tot, ce are vieță și răsuflet, ascultă de porunca sa.

Nici ție, suflet omenesc, nu 'ți-e ertat să rămâi în urma lor, și ție îți sună „Scală-te!“ Lasă în urma ta tot ce te-a ținut încetușat în lanțuri neîndoite, ce 'ți-a răcit și 'ți-a omorât sufletul, ce te-a amuțit și 'ți-a răpit curajul și puterea. Scutură tot ce e mișelesc, rău josnic, slab, tot ce te împedecă în drumul spre bine. Precum Mântuitorul tău odinioară s'a desbrăcat de haina cea lumească și a înviat cu un trup transfigurat, așa să ești și tu din ispitele și neajunsurile lumești ca om lămurit, mai curat, mai copt, — mai demn de bună-tățile cele vecinice, neperitoare.

Privește în jurul tău! — Uite verdeța veselă și luminoasă de pe arbori și tufșuri — nu deșteaptă și în inima ta speranța? Tu ești-tezi? Vânturi aspre de primăvară pot trece peste frunzele mici și fine și le pot nimici cu suflarea lor de gheață! Ce are a face? Curând se va ivi verdeța nouă în locul celei putrezite și în scurtă vreme nu se va mai vedea nici o urmă de nimicirea de odinioară. Și tu vrei să disperezi, când un viscol al vieții îți rupe un rămurel verde din pomul speranței? Ai de grije numai, ca puterea trunchiului să nu fie ruptă, ca el să poată pro-

duce ramuri și frunze nouă. Nu vezi florile pe ramurile golașe? Crezi tu, că viitorul tău nu 'ți-ar mai putea aduce flori, pentru-că o soartă rea a aruncat un vâl turbure peste tine? Atunci se făcuse toamnă în inima ta, și tu ai fost o iarnă întreagă mort; dar' acum s'a făcut primăvară și primăvara să ai și tu parte de nouă bucurii și plăceri. Trebuie să fii însă pregătit, ca să poți primi cu demnitate minunile primăverii. Nu-'i ertat să te îndoști de puterea ta.

Uită-te și la paseri, cu câtă sîrguință adună pentru cuiburi, cu câtă veselie și încredere își fac de nou cuiburile, ce li-le strică iarna și alte puteri dușmănoase. Și ele știu bine, că și casa aceasta nouă va fi stricată, că la primăvara viitoare vor trebui să se facă alta, dar' pentru aceea totuși nu-'și perd cumpătul nici o singură clipită — și tu ai vrea să stai cu mâinile în sân, fără curagiu, când o nenorocire încearcă a clătina temelii casei tale? Dacă se prăbușește peste tine — ridică-te de sub ruini și fără esitare și frică pune peatra fundamentală pentru una nouă.

Ascultă glasul clopotelor de Paști: Învieră! Învieră! ne spun ele. Sunetul lor răsună admoniându-ne sărbătorește, cucerind lumea, se amestecă cu vânturile line de primăvară, cu glasurile de bucurie ale paserilor, cu murmurul vîrfurilor din templul pădurii, cu cântarea muncitorilor de pe câmp — cu echoul întregii vieți și mișcări stăruitoare a lumii întinerite, înălțând nemuririi un puternic imn. Cine va putea rezista să nu cânte împreună cu ele marea cântare a Învierii? Pe cine nu-'l îndeamnă sufletul său a face un tainic pelerinagiu la mormântul Mântuitorului, care ne-a scăpat de puterea morții?

Când a intrat Isus Christos în Ierusalim 'i-au presărat calea cu foi de palmieri. Re-

giunea noastră mai aspră nu ne oferă palmieri, ca salut de Paști, noi ne aducem mărtișoare. Cu mugurii lor plini ele sînt un adevărat simbol al vieții redeșteptate, reîntinerinde... un simbol al nemuririi. Să adunăm dară mărtișoare ca semn de înviere, și când ar vrea să ne copleșească descurajarea, când începem a ne îndoii de minunea Paștilor, atunci o privire asupra lor să ne aducă aminte, că ori-ce iarnă a fost urmată de o primăvară de înviere.

Scritori Moderni.

Edmondo de Amicis.

Presentăm azi on. nostri cetitori pe un fiu al Italiei, al țării lui Dante, după-cum o numește el:

»Bella Italia, cînta degl'Alpi, nel mare bagnata«.

Da, al frumoasei Italiei, încinsă de Alpi de o parte, car' de trei părți scăldată în mare, prezentăm pe un scriitor de renume european care a scris în dulcea limbă italiană, ce sună ca un cântec.

Este *Edmondo de Amicis*, care de prezent trăiește în Turin. De Amicis s'a născut în Queglia (provincia Liguria) la 1846 și la început s'a făcut militar, luând parte ca ofițer în 1866 la lupta dela Custozza.

Primele scrieri le-a publicat în ziarul „Italia militare“, a cărui conducere a luat-o ca ofițer, la 1867. Obiectul lor este luat din viața militară și 'i-au întemeiat deja un bun nume literar.

La 1871 a părăsit cariera militară, dedicându-se cu totul literaturii. A făcut lungi

Cabinetul Romanilor.

Doliul văduvei.

De

André Theuriet.

(Urmare).

Ironicul suris pe care d-na de Mauves îl detesta atât de mult reapără un moment pe buzele artistului. Se plecă galant și se puse la piano.

Încercă mai întâiu câteva rapide modulațiuni, apoi cântă o poezie populară plină de sentiment. Pe aceea melodie Francise compuse o continuare simfonică de un caracter sălbatic, sensual și pasionat.

Aceasta piesă debuta pe o temă simplă, gravă și de o intensivă tristeță. Notele se succedau ca o lină cădere de lacrimi, o lamentațiune desperată; apoi plângerea sfâșietoare amuția, devenia din ce în ce mai depărtată și dintr'o-

dată, aproape fără tranziție, suna ritmul năvalnic, sgomotos, asemenea unei galopade de cai. Acordurile răsunau ca un chor de voci îmbătate și tumultuoase, ca o exploziune de alegreță și peste tot se desfăcea ca în surdină melodia sfâșietoare a temei, așa ca o rechemare a durerii în mijlocul desfrânatei bucurii după vieță.

Încet pe încet liniștea se restabiea și avea senzațiunea de-a fi transportat în vastele șesuri ale Ungariei de o sărbătorească frumuseță la asfințitul soarelui. Blând și trist ca amurgul, o cântare se înălța în tăcere, un cântec de păstor, naiv și gingaș care se ducea se moară neisprăvit sub cerul nocturn, unde se aprindeau stelele. Decând Ioana luase doliu acum pentru prima-dată asculta muzica, dar' nici-odată nu 'și-a putut aduce aminte ca să fi auzit vr'o cântare care să fi produs asupra ei o impresiune atât de turburătoare. Era oare arta compozitorului sau dispoziția ei sufletească, care să-i fi cauzat acea impresiune.

Era mișcată până în măduvă, nervii ei vibrau, un fior trecea prin carnea ei. Își

ascunsese fața într'o mână, căci lacrimi se rostogoleau pe obraji ei și se gena să-i vază cineva lacrimile.

Totuși când și ultima notă se perdă și Francise termină, trebuî la rîndul ei să se ridice și ea ca să felicite pe artist. Își șterse pe ascuns ochii și murmură o confusă mulțumită, dar' în butul sforțării sale ca să se ascundă emoțiunea, ochii ei albaștri rămăseră umezi. Artistul observă și strigă cu vocea lui dulce și glumeață:

„Ce doamnă, d-ta ai plâns? Acesta este cel mai prețios compliment ce 'mi-'l poți adresa... Nu voesc să rămâi sub aceasta impresiune melancolică“...

În vreme-ce Ioana confusă, se trase zăpăcită în colțul unei canapele, vienezul se duse să caute o mandolină și stînd înaintea pianului, întonă o canzonă italiană, o veselă cântare, care par a fi imprimate de căldura soarelui. În timpul cântării, trăsurile sale mobile, brațele, picioarele, întregul său corp imitau pantomima comică și espresivă a cântărilor na-politane.

călătorii în mai multe țeri ale Europei și în alte părți, adunându-și material pentru descrieri și narațiuni. Astfel au apărut de el: *La Spagna* (1873), *Ricordi di Londra*, *Olanda*, *Marocco*, *Constantinopoli*, etc. cari toate cuprind descrieri și povestiri interesante, deși în unele locuri sînt afectate, ear' părțile interesante sînt une-ori făcute în paguba esactității, ceea ce d. e. mai pregnant ese la iveală în opul *La Spagna*.

De *Amicis* a scris mai multe soiuri în afară de cele amintite. Astfel *Ricordi di Roma* (1870—1) și *Roma libera* sînt opuri istorico-politice, a publicat poezii și a scris și opuri din domeniul pedagogiei. Una dintre cele mai succese din scrierile sale pedagogice este: „*La maestra degli operai*“ (Învățătura muncitorilor), în care se descrie instruirea băieților muncitorilor incuți prin o tină învățătoare. Altă scriere bună este „*Romanzo d'un maestro*“, care cuprinde descrierea miseriilor învățătorului italian.

Mai amintim apoi scrierile: „*Gli amici*“ (1882, 2 vol.), despre amicitie scrisă cu spirit fiind o lectură foarte bună pentru tinerime, apoi „*Cuore*“, „*Alle porte d'Italia*“, „*Maestri e Maestre*“ etc.

În general *Edmondo de Amicis* are un stil frumos și elegant și e un bun observator, deși ici-colea cam sentimental. El este forte popular și unul din cei mai cetiți scriitori la Italiani, ceea-ce se vede și de acolo, că scrierile lui toate au ajuns mai multe ediții.

În numărul nostru de azi dăm o mică schiță a lui în traducere.

Secretul Giginei.

Schiță de *Edmondo de Amicis*.

Aceasta este pățania din tinerețe a unui pictor vestit azi, a cărui cap interesant, acoperit cu păr cărunt, îl cunoaște fiecare în locul seu natal; ochii-i mari, albastri exprimă bunătate și tristețe, ear' pe buzele lui numai arareori se ivește câte un suris. Când s'a petrecut istoria aceasta, pictorul era așa, cum sînt tinerii despre cari fantasează fetele la cetirea versurilor de amor. În ochii lui se reoglinda seninătatea cerului, pe care 'l-a știut înfăoșa cu atâta căldură pe pânză.

Originea aventurii a fost o scrisoare neașteptată, care 'i-a adresat-o un vechiu prieten și coleg, scriindu-și următoarele:

Aceasta caraghioslicie musicală ofensa toate sentimentele Ioanei. O judeca de nepotrivită și necuviincioasă. Era după rațiunea ei o profanațiune și o nedelicată glumă. Acum detesta din nou pe musicant. Iritată se sculă, își reluă pălăria și vclul și se îmbracă cu o grabă nervoasă:

Scumpa mea copilă, esclama d-na Valperga când o vclă decisă se plece, nu voi suferi ca să te întorci singură... *Michaëlis*, care e vecinul d-tale, te va reconduce“...

Acesta salută și murmură cu provocătorul seu suris:

Voiu fi fericit punându-mă la ordinele d-nei de *Mauves*. Numai cât 'mi-aduc aminte de o mărturisire ce 'mi-a făcut-o mai nainte la masă și mă tem să nu fiu indiscret“.

Ioana fu atinsă de tonul seu zeflemist. Ea nu înțelegea cum putea musicantul să-și închipuie că ei îi era frică de el. Cel puțin Ioana își esplica așa lucrul ca să se poată împăca cu conștiința sa; dar' dacă ar fi mai sinceră față de ea însași, ar fi descoperit în

„Iubite amice! De trei luni de zile locuesc în apropierea ta și de o lună mă ține legat de pat o reumă afurisită. Nu ai avea voie să fumezi o țigară lângă patul vechiului țeu prieten?“

Scriitorul acestor șire era un suflet nobil și fidel. Deja în școala de pictură a fost un admirator al geniului, care la amicul seu se manifesta atât de timpuriu. De un an de zile se perduseră unul de altul, parte din întemplantare, parte din cauză, că pictorul nostru era un om strădalnic, muncitor, a cărui spirit serios și puritan nu găsea plăcere în petrecerile veselnice ale camarazilor. Pe scriitorul epistolei de mai sus însă, cu toată ușurătatea lui, îl iubea, de oare-ce în fond era băiat bun și fidel. Din cauza aceasta îndată după primirea scrisoarei, a plecat să-și cerceteze.

Întrând pe poartă și privind la stînga în locuința portarului, a cărui ușă era deschisă, s'a oprit deodată, ca și farmecat. La o mașină de cusut ședea o fată de o frumsețe admirabilă și în primul moment pictorul 'și-a exprimat aproape mirarea, întrebându-se, cum de ajunge o astfel de fată în locuința unui portar? Fața îi era palidă și fină, asemenea unei camelii albe și era împrejmuită cu bucle negre și împodobită cu doi ochi albastri, luminoși, strălucitori. Capul acesta frumos era aplecat spre masă cu o grație seducătoare. Pictorul a stat uimit și privea dulcea față a fetei, idealul întrupat, pe care 'l-a căutat de atâta vreme. Apoi urcă șovăitor treptele.

Pe prietenul seu 'l-a aflat convalescent, dar' tot în pat încă. De bucuria revederii și în conversația veselă de vre-un jumătate de cias, își și uitase de frumoasa fată. După aceasta îi veni în minte și-și gândi să se informeze despre ea dela prietenul seu. Dar' 'l-a reținut un simț deosebit, frica nu cumva vre-o observare satirică sau șireată să întunece chipul fetei; acest presimt fin a triumfat asupra curiosității sale.

În ziua următoare, a venit earăși la aceeaș oră, ba venea în fiecare zi, spre marea bucurie a prietenului seu. Și de câte-ori venea și se depărta, pe fată o afla întotdeauna șezînd la mașină, de obicei singură, mai arare-ori în societatea unei femei mai bătrâne, probabil mamă-sa. Dela femeia aceasta a aflat și numele fetei, căci a auzit cum a strigat-o pe nume: *Gigina*. Privirea lui se întâlnea întotdeauna cu privirea acelor ochi albastri frumoși, cari la ivirea lui străluciau pe

fundul inimei sale o dorință confusă de a petrece încă câteva minute cu artistul, care o emoționase atât de straniu.

„Îți mulțumesc, dle, replică Ioana; fiindcă avem să mergem acelaș drum, nu vei fi indiscret conducându-mă până acasă“...

Plecară. Deși era o noapte ca și celelalte multe cu cerul albastru, cari sînt privilegiul delicioasei clime din *Nisa*, alea de citroni, care ducea la mica vilă era întunecoasă și de teamă ca să nu se împedece, Ioana trebui să se razime de brațul lui *Francisc Michaëlis*.

Un fel de agitațiune o cuprinse pe Ioana simțind la pieptul seu contactul brațului bărbătesc. Merseră încet, singuri pe sub ramurile încrucișate în formă de boltă, respirând un aer încărcat de mirosuri de plante aromatice. La câțiva pași marea producea un vclit melodios. Doamna de *Mauves* era încă emoționată de simfonia doinelor, cari cu puțin înainte îi causeră fiori de plăcere. Nu se putu oprir să nu facă din nou complimente însoțitorului seu.

un moment, ca apoi îndată să se aplece îngândurați la muncă. În privirea ei, în care ar fi trebuit să strălucescă bucurie și veselie tinerească, se reoglinda un fel de melancolie tainică. Aceasta nu era trecătoare, ci o melancolie statornică, care se părea că nu e tocmai de acum.

În privirea ei se vedea un fel de resignare fără speranță, care arunca o umbră pe fața-i admirabilă. Fruntea ei albă ca crinul era sălașul curat al nevinovăției și în ochii ei nu se vedea nici urma vanității de cochetărie. Fața de pictorul ea se făcu cu timpul și mai rezervată și-și întorcea fața cu o indiferență forțată dinaintea privirilor lui înfocate, avînd întotdeauna un suris dureros al resignării pe buzele sale purpurii.

Acest tainic tragic, care îi impresura fința, îi marea farmecul și inima poetului deodată se aprinse de flacăra dragostii.

Căutând un pretext, ca să-și poată vorbi, scrise câteva șire amicului seu, prin cari îi făcea cunoscut, că avînd de lucru, nu poate să-și cerceteze ca de obicei. În mână cu scrisoarea el intră la portar și se oprir dinaintea Giginei.

— Azi nu pot merge la prietenul meu, d-soară. Fii așa de bună și trimite-ți scrisoarea aceasta.

Când Gigina vclă pe pictor, făcu o mișcare, ca-și-când s'ar teme că el observă ceva ce ea ar voi să tănuiască. Pictorul eșind zise:

— Scuză pentru necorectitate, că am intrat fără a-ți cere permisiune...

Fata roși și nu răspuse.

— Scuză... repetă el cu gingășie.

Fata dclă din cap în semn de aprobare și un suris să ivi pe buzele ei, dar' ochii ei strălucitori numai decăt să întunecară, privi în jur și se părea, că așteaptă cu nerăbdare depărtarea pictorului.

La trei zile acesta veni de nou, earăși cu pretextul unei scrisori. Apropindu-se de ușă auzi un glas plăcut, armonios, care cânta un cântec jalnic. La apropierea lui cântecul încetă. El dclă Giginei scrisoarea și după o mică tăcere întrebă:

— Al d-tale a fost glasul acela plăcut, care 'l-am auzit adinea-ori?

Fata își plecă ochii și nu răspuse. A urmat earăși tăcere, ear' apoi zise pictorul:

— D-ta lucrezi prea mult, d-ră. Șezi necontenit la mașină, nu te-am vclut să pauzezi de loc. Mi-e milă de d-ta

„Sînt încântat, doamnă, zise el, că acordați muzicii mele simpatia ce o refusați musicantului.

— Domnule, găngăvi ea zăpăcită, te încredințez că...

— Nu încerca a te scuza...

Mă laud că sînt observator... În decursul prânzului am vclut bine, că aveai ceva în contra mea și când am cântat aria aceea neapolitană, am ghicit din fața d-tale că te-am supărat. Adevărat e?

— Dumnezeule, caraghioslicia aceea rcluna atât de tare încât după fragmentul ce ni-'l-ai cântat și care atinge coardele inimei...

Într'adevăr, iubești d-ta doina mea?...

Chiar acum am lăsat s'o graveze: permite-mi să 'ți-o aduc mîne...

— Domnule, zise Ioana evasiv, aș fi foarte măgulită dacă ai binevoi să 'mi-o trimiți“.

Francisc se oprir și printr'o rasiște Ioana îi distinse ochii lucitori și scrutători, cari se fixaseră asupra ei.

În fine grăi și Gigina, fără a privi la bărbatul ce-i sta înaintea:

— Da, lucrez pentru-că trebuie să o fac, și lucrez bucuros.

— Dar' sănătatea asemenea e de lipsă și d-ta ai nevoie de odihnă. Trebuie să faci preumblări. Nu te-am văzut decât șezând. Nu te atrag razele de soare?

La cuvintele aceste tinăra fată a fost cuprinsă de o vedită iritație și fața 'i-se mișca convulsiv, ca și când ar fi fost străpunsă de un pumnal.

— Te-am vătămă cu ceva? — întrebă spăriat pictorul.

— Nu — răspunse tinăra fată cu gingășie. — Din contră, îți mulțumesc.

Și îi îndreptă o privire de recunoștință și simpatie, care străbătă în inima pictorului ca o declarație de amor. Și el se simțea atras tot mai mult, incitat și de taina care încunjura această ființă.

Pictorul avea un suflet drept și onorabil. Primul lui gând a fost să ia de nevastă pe ființa iubită, fără considerare la deosebirea socială, care punea un părete despărțitor între dîșii. În lumea artiștilor se întemplă adese-ori astfel de căsătorii, cari oamenilor așezați și cu calcul le par a fi niște enigme. Deocamdată nu voi să-și deschidă fetei inima, dar' după-ce prietinelu s'a vindecat și avea de gând să se mute la sat, n'ar mai fi avut ocaziune de a intra în casa aceasta și astfel voia să se încredințeze despre starea lucrului.

Cu o zi înainte de plecarea amicului sau a venit să-și ia adio, fiind totodată firm decis, că va vorbi sincer cu Gigina și astfel o va îndupleca să-și tradeze secretul, dacă în adevăr ar avea un secret. Fata ședea și acum, ca de regulă, la muncă, la locul obicînit, dar' avea o haină nouă, o haină violetă, împodobită cu stelute albe, care o prindea foarte bine. Să părea, că anume s'a împodobit, presimțind, că va fi părtașe de o declarație de amor.

Pictorul începă a-i vorbi în ton indiferent, dar' apoi deveni rezolut și grăi serios:

— Permite-mi să-ți spun ceva d-șoară, dar' nu o lua în nume de rău. Nu vorbesc din o înflăcărare momentană, ci cu toată serioșitatea și din tot sufletul meu.

Gigina se făcă palidă și îl privi cu niște ochi curioși, ca și când ar fi presimțit, că va fi copleșită de o durere. Pictorul însă nu observă nimic și continuă:

— Permite să-ți spun, că d-ta ești frumoasă, ești fermecătoare. Îți mărturisesc, că

„Vezi doamnă... D-ta nu te încrezi în mine... Ești nedreaptă față de mine, fiindcă eu sînt un băiat bun. De ce îmi refuzi mulțumirea ca în persoană să-ți ofer piesa mea musicală?

— 'Ți-am spus domnule pentru-ce, sînt de curînd în doliu și nu primesc pe nimeni“...

Ajunseră îndată la mica ușa care punea în comunicațiune grădinile Valperga cu mica vilă.

„Eată ești acasă, doamnă, adause Francisc, înainte însă de-a te părăsi lasă-mă să stăruesc ca să faci o excepțiune în favorul meu. Nici unul nici altul nu sîntem burgezi, sclavi ai formalităților... Tractează-mă ca pe un artist, dovedește-mi că nu ești mănioasă pe mine, autorizându-mă să-ți fac visita... Învoit, nu-i așa? La revedere scumpă doamnă, noapte fericită“

Înainte de ce s'ar fi putut să se împotrivescă la asta, Francisc îi strînse mîna, salută și se întoarse.

la prietinelu meu am venit numai ca să te pot vedea pe d-ta și inima îmi bătea mai tare, de câte-ori treceam pe dinaintea acestei uși. Eată acum, când vorbesc cu d-ta, tremur, ca un copil și dacă aș avea cutezanța, 'mi-ar plăcea să sărut aceste sîrmăne mînuțe, cari numai lucra știu și aș dori să sărut acești ochi, plini de bunătate și triști, cari 'mi-au robit inima.

Ochii fetei străluciră de bucurie, dar' îndată fața îi fu cuprinsă de durere. Ea întrebă încet:

— Pentru-ce 'mi-le-ai spus aceste?

— Nu crezi doară, că vorbesc serios? — întrebă spăriat pictorul. Nu mă ții de om onorabil?

— Ba da, da! Dar' pentru-ce 'mi-le spui mie toate aceste? Nu mai vorbi nimic, nimic; nu mă face să sufer, fie-ți milă de mine.

Ea tremura de emoție și își acoperi fața cu ambele mîni. Pictorul o privi surprins câteva momente, apoi zise:

— Iartă-mă, m'am prea pripit... Te las singură, să te poți reculege... Mă voiu reîntoarce!

Agitat de primirea curioasă a declarației sale, pictorul se repezi pe trepte în sus, firm decis, că se va informa despre fată dela amicul sau, pe care îl găsi făcînd mari pregătiri de călătorie. Când însă zări pe amicul sau, deodată se spăria de a-și destăinui secretul. Îl reținea o îngrijire nesigură, că poate se audă ceva, care 'i-ar sdrobi în mod fatal iluziile. Pe masă se aflau o grămadă de bancnote și amicul sau era ocupat cu împărțirea banilor.

— Acestia îi dau la creditor, acestia sînt ai stăpînului casei, acestia să vin medicului...

Și așa mai departe. În urmă luă în mîna o bancnotă de 10 franci și cu o privire discretă zise:

— Aceasta e a Giginei.

Fața pictorului se făcă roșie.

— A Giginei? — întrebă el. A fetei portarului?

— Da, așa e! O cunoști doară? Ai ave voie să faci și tu ceva pentru dînsa? O jertfă mai bună nici că s'ar pute.

— Cum înțelegi aceasta? — întrebă pictorul cu glas stîns.

— Ei da, tu nu poți ști! Locătarii casei au întreprins o colecție, ca să-și poată cumpăra sîrmăna un picior artificial. Prețul este o sută de franci și mititica de ani de zile voește să-1 aibă. Ce fel de față faci, te rog?

Îndată-ce Ioana se urcă în odăea ei, trimise pe Ludivine să se culce și se apucă încet să-și facă toaleta de noapte. Era nemulțumită cu ea însăși.

Pentru prima-dată în seara aceasta, gîndul ei se abătă dela Robert ca să se ocupe cu un străin. La ce atracțiune perversă s'a supus ea interesându-se în felul ăsta de un om, care cu câteva oare mai nainte nici nu știa că există? El nu-i era simpatie; din contră mai curînd îi inspira un sentiment de neîncredere, și totuși o ținea agitată. Când se regîndea la cutezata și neașteptatata strîngere de mîna a lui Michaëlis, sângele 'i-se urca în față și inima 'i-se strîngea. Era mănioasă de aceasta emoțiune curat carnală, se muștra și de aceea că nu 'i-a refuzat mai energie visita.

Într'adevăr, Ioana declarase că nu va primi pe nimeni, dar' când artistul își renouă în mod nedelicat cererea, ea nu-i dete nici un răspuns și tăcînd, îi dase dreptul să-1 interpreteze tăcerea ca o ipocrită consimțire.

(Va urma).

Nu ai observat, că nu are decât un picior? Când era în etate de 8 ani a căzut din catul prim și a trebuit să 'i-se amputeze piciorul. Mare minune, că a rămas în viață.

Un minut tăcî, apoi continuă:

— De zece ani umblă cu cîrje. E ceva grozav! Cu toate aceste pînă era copilă, era îndestulată și veselă, de când însă s'a făcut mare, simte amar greutatea miseriei sale.

Pictorul a ascultat de tot sdrobot tristă destăinuire. Asemenea unui somnambul 'și-a luat adio dela prietinelu sau și a plecat îngrozit. Interiorul sau era sbuciumat de sentimentele cele mai contrare. Așadară s'a sfîrșit amorul? Și pentru-ce? Ce a iubit el în adevăr?

Oare cele auzite n'ar fi trebuit să-1 mărească patima, dacă e în adevăr un suflet bun și nobil?

Își stăpîni conștiința și simțea aproape, cum 'i-se topește amorul, schimbându-se în o nesfîrșită gingășie și compătimire. Și totuși îi venea un gând infect și ticălos, când coborî treptele: să fugă, să nu mai vadă nici-cînd pe Gigina. Dar' eată, ce instinct puternic al inimei îl făcă să între în locuința portarului? Și deja să afla în fața fetei, înainte de-a se putea gândi ce să-1 spue. Îi părea, că fata cetește din fața lui, că el știe totul. Șimțea, că e de giaba ori-ce scuză. Cu voce stînsă zise deci:

— Prietenu meu pleacă mîne. Să poate, că nu te voiu mai vedea timp lung. Adă-ți aminte de mine câte odată... cum eu nu te voiu uita toată viața...

Dacă înțelesul acestor cuvinte ar fi lăsat pe sîrmăna fată în nedumerire, putea să vază din mișcarea tremurătoare a buzelor, că acesta e adio.

Ea se făcă palidă și două lacrimi 'i-se rostogoliră pe obraji în jos. Ear' pictorul plecă, pentru a nu mai vedea nici-cînd aceasta tristă față...

Cui să crează?

Un om cercetă pe un prieten al său și-i ceru măgarul să ducă cu el un sac la moară.

— Măgarul meu e la cîmp — zise prietenul — nu 'ți-l pot împrumuta.

În acest moment se auzi sbierătul măgarului, care era în grajd.

— Ei vezi, zise omul, eu îl aud sbierînd, e acasă...

— Știi că ești curios, răspunse prietenul, că crezi mai mult măgarului meu, decât mie.

Cîntece pentru fete mari.

Dimineața.

Ce minune îmi vîzură
Ochii azi, când m'am trezit:
Gardul dimprejurul căsii
Peste noapte a 'nflorit.
La lumină zilei nouă
Floarea albă strălucă
Și din crîng antăia oară
Cucu! cucu! s'auzea.
La trecut gîndii deodată,
Totul îmi părea un vis —
Inima-și oprî bătaia,
Doamne, nu știu ce-oiu fi zis.
Ah, cum murmură 'mprejuru 'mi
Eu de plîns mă mai topeam,
Ași fi vrut să mor, și totuși
Ca o zină eu rîdeam.

(Trad.)

V. Krag.

Întrarea lui Ișus în Ierusalim.

29 Martie, anul 33.

Ilustrația noastră ne înfățișează intrarea lui Ișus în Ierusalim, care s'a serbat acum în Dumineca Florilor. Eată o frumoasă descriere a acestui eveniment, scoasă din „Tragedia Calvarului“:

Ce dimineață minunată! Primăvara, deși timpurie, e plăcută și dulce, căci sîntem în Iudea. Pămîntul, cultivat prin o muncă tainică, se trezește din lungul somn al iernii, reîntinerind la surisul regescului seu prieten, a soarelui ce răsare. Florile mai îndrăsnete își deschid potirele, arătându-și foile proaspete. Preste smerite plante, ce vibrează și freamătă

posomorite și fatale, cu afunde rădăcini, își desfac, și ele, cele dintăiu frunze, amestecându-și mirosul cu parfumul naturii reîntinerite. Pe a cui seamă se ascunde otrava omoritoare în potirul mândru, surizător al florilor de primăvară? Pare-că te ispitește ceva, ca să repeți înaintea dulcelui Mântuitor cuvintele miresei din Cântarea Cântărilor: „Fugi frățiorule, și te aseamnă cu căprioara, sau cu puiul cerbului în munții mirositurilor!“ Dar' ce vorbește? când însăși natura chiamă la sine pre Domnul Dumnezeu seu, care peste șase zile are să o rescumpere! Cu flori și parfumi îi ese înainte, cu dragoste și cântece, cu

Nesecată e rugăciunea de pe buzele lui, isvor al dragostei, nesecată din inima lui, tămăier de aur. Poate-că în acest moment le repetă cuvintele, cu cari David își începea jerta: „Întra-voiu la jertfelnicul lui Dumnezeu, ja Dumnezeu cel-ce veselește tinerețele mele“.

Treizeci-și-trei erau anii Lui. Numai în zilele trecute s'evărșise cea mai răsunătoare dintre toate minunile sale: învierea din morți a lui Lazar. Slava și numele lui umpleau deja Iudea.

Tatăl seu crescător, de Dumnezeu temătorul Iosif, odichnea deja în mormînt, dar' trăia încă mamă-sa.

Întrarea lui Ișus în Ierusalim.

pline de albine, mândrii olivi își aruncă horbota lor de umbră: pare-că ar voi ca numai ei să se bucure de frumseța și mirosul lor. Smochinii răsăriți printre crepăturile stîncilor celor mari ale Betphagelui, încep să înmugurească. Colo, înspre peșterile pietrilor Bataaniei, unde deja se roagă Magdalena, se aude gnguritul turturelei, salutând cu dragoste primăvara. Viile înviează coastele posomorite ale Iosafatului și — înainte de ce ar revêrsa în inimi beția ciorchinilor — răspîndesc deja în aer mirosul îmbătător al florilor.

Tradarea încă își are, de cele mai multe ori, partea sa la sêrbătoare: mandragorele,

frumseță și farmec: „Iubitul meu“ — se pare că murmură ea în ciripitul tuturor paserilor, în freametul tuturor frunzelor sale — „spune-mi mie, o tu, pe carele iubește sufletul meu, unde paști? Unde 'ți-ai pus lăcașul tîu întru amiază-zi? Ca să nu fii ca ceea-ce rêtăcește... Unde este locul odichnei tale?... Pat de flori 'ți-am așternut ție.

În ziua acea Ișus părăsește plăcuta locuință din Bitania unde, preste noapte ochii lui au dormit, eară inima sa a priveghiat. Departe în negura dimineții nelămurit se ivește piseul pustiu al Calvarului. Între Calvar și Ișus, — era primăvara.

Își luase așadară calea spre Ierusalim. În aceasta cale mai ântăiu cădea Betphage, carea stăpânește intrarea văii Iosafatului, apoi grădina Maslinilor, carea se întinde lângă Betphage, și rînl Cedronului, ce curge prin fundul văii, în sfîrșit Poarta-de-aur, care se deschide spre coasta din față a grădinei Maslinilor și conduce pe călător în sfânta cetate.

Până la Betphage înaintă pe coama muntelui Maslinilor, avînd la picioare de-adreapta și de-astînga, șesul. Natura, vîzîndu-l puțin să amestece mirosul de dimineață al florilor sale cu rugăciunea Celui ce însuși e „floarea câmpului, crinul văilor“. Roauă din cer cădea

Trei luni trecuseră dela acea zi. Ioan Lupu nu s'a mai arătat prin prejur. Ana nu se mai gândea la el. Căsătoria tinerei fete cu Marcu trebuia să se celebreze după recolta castanelor și tinera păreche aștepta cu nedumerire ziua binecuvântării.

Ceremonia avea să se întempe la Paterno, un mic sat, departe de două ore dela moșia lui badea Antonie. Pe la ameză unei frumoase zi de Duminecă din Noemvrie, țeranii din cătunele învecinate, invitați la cununie, îmbrăcați în vestmintele lor cele mai frumoase erau adunați în ogradă, unde moșierul, ca să facă lucru bun, puse cep la o bute cu vin.

Mirele, un flăcău înalt și frumos, cu fața brunetă, cu membrele robuste, asculta rizând glumele proaste ale asistenților.

Mireasa apărură. Însoțitoarele ei o urmau. Nuntașii porniră spre Paterno. Ograda rămase goală. Atunci ușa pridvorului se deschide încet și un cap brunet se arătă prin crepătura ei: ne mai văzând pe nimenea, omul se furișă afară și sări jos pe pământ. El purta tradiționalul costum de brigand, de catifea întunecată, garnisit cu nasturi de argint; din buzunarul său ieșea mănunchiul de os presărat cu aur al unui pumnal și în curea de piele ce-i strângea șelele se vedea patul de fildeș al unui pistol.

Dacă badea Antoniu l-ar fi văzut în acast moment pe Ioan Lupul, s'ar fi îngrozit de espresiunea feroasă a fisonomiei sale. Sigur, că e singur, urcă treptele de lemn, oprindu-se la fiecare pas ca să asculte și să privească în jurul său. Când fu în galerie, împinse cu vârful pumnalului său zăvorul ușei, intră în odaia din nainte și fără să stee pe gânduri se duse la locul unde era atârnată pușca și cărtușiera. Le luă de pe perete și apucându-le în mână revăzu înfiorătoare scenă, la care, încă ca copil mic, asistase în brațele mamei sale.

„Sărmane tată! nici-odată n'am uitat ceea-ce mi-au demândat înainte de moarte privirile tale. Acum că cunosc trădătorul, îl voi isbi în mir precum tu însuși ai fost lovit... Apoi luă două cartușe (patroane) și încercă pușca.

— Una pentru tine, tată; ceea-altă pentru mine; și eartă-mă dacă îmi împreună răsunarea mea cu a ta.

Ah! tu m'ai alungat Ano, tu fiica trădătorului! Eu voi alunga pe tatăl tău și pe mirele tău din aceasta lume!... Și aruncând o ultimă privire în jurul său eși și reînchise ușa. Ioana apucă la munte și se perdură printre pădurea de castani.

Chiar un sgomot vesel întrerupsese sumeața liniște a codrului: cortegiul de nuntă se reîntorcea acasă și risetele dovedeau că bunul vin nu lipsise.

Badea Antoniu între tinera păreche mergea înaintea celorlalți nuntași. Ajunși înaintea capelei, moșierul se opră și-i luă pălăria de pe cap. Tocmai în acest moment dintre mărarăcini, un om se ridică în picioare stând la câțiva pași de bătrânul, care strigă:

„Cine e aici?”

Un fulger străbătură poteca, o detunătură de foc răsună: badea Antoniu căzura pe spate lovit de un glonț în frunte.

„Și cu una...” zise o voce.

Un țipăt ascuțit sfâșia aerul: Ana geamea pe corpul tatălui său, în vreme-ce tinărul însurat, privia înmărmurit la cadavru.

„Și cu a doua” repetă aceeași voce. A doua detunătură resună și Marc lovit prin inimă, se rostogoli ca trăznit! Țeranii înspăimântați, luându-și cu sine femeile cari chemară numele sfintei Marii într'ajutor, o luară

la fugă. Ana rămase singură lângă cele două cadavre: de pe buzele ei eșea un murmur confus, țipete, gemete, suspine, printre cari se auzia numele bărbatului său și al tatălui său, cari zăceau pe pământ, luminați de lumina slabă a candelii sfinte.

Ucigașul, nemișcat și gânditor își privea victimele.

Câteva luni Ana își perduse mințile de durere; apoi se vindecă, vai, ca să-și aducă aminte de sfâșietoarea scenă și să plângă...

Ioan Lupul își continuă cariera de brigand. Retac celelalte crime ale lui, cari n'au fost decât urmarea celei dintăiu.

După-ce a devastat cu banda lui o parte a provinciei, căzura în mâinile justiției. Înaintea jurilor șezând pe scaun rămase mut și nepăsător și la recitarea crimelor sale și la vederea vestmintelor pline de sânge ale victimelor sale, nu arătă nici cea mai mică părere de rău. Fu condamnat la moarte, dar' prin grația suverană pedeapsa de moarte i-se schimbă în muncă silnică pe vieață.

Interviewul.

Între un ministru și un ziarist:

— Auzi, dle, zice furios ministru, ce măgării ai scris d-ta alaltăieri în ziar despre cele-ce m'ai interviat?

— Am știut dle ministru, replică ziaristul, că dacă voi scrie verbal cele-ce mi-ai spus, te vei mânia foc.

FELURIMI.

Femeia și oglinda.

Un bun cunoscător al femeilor, care și-a făcut observațiile asupra timpului cât îl petrec femeile în fața oglindei de când sunt mici până la adânci bătrânețe, a ajuns la următoarele rezultate statistice:

Fetița de 6—10 ani petrece câte 7 minute pe zi la oglindă. Dela 10—15 ani se privește câte 10 minute. Fata de 15—20 ani stă la oglindă câte un sfert de oră, în etatea dela 20—25 ani are lipsă de câte 22 minute, ear' femeia de 25—30 ani se privește în oglindă tocmai câte o jumătate de oră pe zi.

De aci înainte scade timpul jertfit la oglindă. Femeia de 30—35 ani stă cu 6 minute mai puțin, în periodul dela 35—40 ani scade la 18 minute, între 40—50 ani la 12 minute, între 50 și 60 la 7 minute, ear' femeia ca matroană se îndestulește a prăda la oglindă pe zi numai câte 6 minute.

Dacă sumăm aceste date, aflăm suma de 349.575 minute, care corespunde la 5826 ore sau la 242 zile. Așa dară femeia dela etatea de 6 până la 70 ani petrece 8 luni și 2 zile la oglindă.

Inteligența paserilor.

Oamenii se interesează foarte mult de rîndunele, nu numai pentru aceea că sînt vestitoarele primăverii, dar' fiindcă se apropie de noi mai mult ca alte paseri. Rîndunelele se țin pe la orașe și sate, locuiesc în casele noastre și sbor fără nici o frică în jurul nostru, atingîndu-ne obrazele cu aripile lor catifelate și trecînd pe dinaintea noastră cu ciocurile lor mici, par'că ciripesc: „Bună ziua!” În fine drăguțele trăiesc în intimitatea noastră și petrecerea lor la noi ne face multă bucurie.

Fiecare am putea spune ceva despre rîndunele. O întâmplare petrecută într'un sat

din Ardealul nostru însă merită atențiune. La curtea unui mare proprietar locuiau o mulțime de rîndunele vesele și fericite. După călduroasa lună a lui Cuptor sosește August cu vînturi reci, frig și brumă. Doamnei căsii i-se făcure milă de ele și dete servitorilor ordin ca să pună în șuri un fel de prăjiui groase, provăzute cu cuie de lemn și să le întărească în aria șurii. Demândă totodată ca la asfințitul soarelui să deschidă porțile șurii, ca micile amărîte să-și poată afla un asil. Intențiunea doamnei a fost înțeleasă. Sute de rîndunele au intrat în șură. În revărsatul zilei deschizîndu-se porțile șurii, fragedul popor aripat sbura în liber, ciripind din micile ciocuri: mulțam, mulțam. Câtă vreme a durat frigul au profitat de aceasta binevoitoare ospitalitate. Servitorii, cari se îngrijeau de ele au observat, că în fiecare seară numărul lor se sporea. Se știe, că dintre toate paserile rîndunelele observă mai mult marele principiu al solidarității.

Încât despre inteligența lor poate servi următorul cas caracteristic. În absența unei familii de rîndunele plecate în țeri mai călduroase, niște gălăgioase de vrăbii se instăpâniră peste cuiburile lor. Sosind primăvara, rîndunelele s'au reîntors la mica lor căsălie artificioasă, lucrată cu multă trudă. Au aflat înse venetici obraznici la ușa micii lor case. Ce era de făcut? Să se iee la luptă cu obraznicele și gălăgioasele de vrăbii mai tari și mai harțăgoase nu se încumătau. În luptă dreaptă ar fi fost nimicite. Dar' eată o idee inspirată de iscusință.

Ți, ți, ți, ți! și cu iuțala săgeții se lasă pe marginea unei bălți tinoase și umplă ciocurile cu nămol și sbor spre cuibul lor ocupat. În timp de o un pătrar de oră gaura cuibului a fost astupată cu zid.

Neomenoasele vrăbii au trebuit să părăsească cuibul strein, în care nu mai putură intra. Dușmanul plecat să-și caute alt sălaș, rîndunelele și-au reocupat mica casă.

Musica la Eschimoși.

Călătorii laudă glasul Eschimoșilor și bunătața urechei lor. În 1818 a scris un călător despre danțurile sîlbatece ale Eschimoșilor aflători la Nord de Capul York în Gröenlanda, dar' cea mai bună dare de seamă e a lui Stein în urma călătoriei sale din 1899. Iat'o: mai întâiu se scoală un căntăreț, care se acompaniază cu o tobă, în care bate pe dedesupt c'o coastă de balenă. Joacă și căntă, făcînd mișcări înainte și înderăt cu trupul și pe urmă într'o parte și în ceea-altă. Privitorii căntă și ei pe ton mai jos.

Pe urmă se scoală altul, avînd între palme un băț pe care îl ține drept în sus și cu vârful căruia face în aer o circumferință; apoi strigă amîndoi pe glas înalt: ve! ve! rîd și fug unul de altul, al doilea însă ia dela cel dintăiu toba. Și tot așa înainte până se satură de jucat și de căntat.

Stein a putut scrie și melodia căntecelor. Le căntă cu un fel de bătăială, așa că nuse pot auzi la o depărtare oare-care.

Căntecul au numele vre-unui animal: așa e căntecul epurelui, al găinușei, al vulpei etc. și arată simțirile acelu animal față de oameni. Așa în unul se plînge o pasere de răutăta și obraznicia copiilor, care o urmăresc neîncetat, etc.

Unele căntece le căntă într'o limbă, pe care nu o mai înțeleg de loc și care e la fel cu cea din căntecul religioase.

Stein a reușit să le înțeleagă, studiind și comparînd între ele mai multe dialecte eschimoase.

De-ale bucătăriei.

Tortată princiă.

Șapte albușe de ou se bat până se formează spumă tare, în care se amestecă cât se poate de ușor 7 gălbinișe, 70 grame unt topit, 70 gr. simburi de alune prăjite și fin pisate, 140 gr., șocoladă frecată, 140 gr., zahăr, coaja dela o citroană, puțină scorțișoară și 2—3 cuișoare pisate. Aceasta masă se varsă într-o formă de tortată unsă cu unt și presărată cu făină și se pune să se coacă la o temperatură nu de tot mare. După-ce torta s'a răcit se taie în două și se umple cu următoarea cremă din care se face și glazură: În vasul pentru spumă se pune 4 albușuri, 28 deca zahăr pisat și 1 decilitru cafea neagră tare. Vasul de spumă se așează într'un caserol potrivit, în care se pune până aproape de jumătate apă ferbinte și apoi spuma se bate până devine vâtoasă și se răcește de tot.

Glazura se întinde preste tortată cu un cuțit lat muiat în apă rece.

Icre false.

Se pune în apă rece o scrumbie (heringă) bine curățită, ca să se tragă sarea din ea. Apoi se trec printr'o străcurătoare 2 sardele și 1 sardină, la care se adaugă $\frac{1}{2}$ de ceapă și $\frac{1}{2}$ de măr foarte fin pisate și puțin mărar. Se scot apoi icrele din scrumbie și mestecându-se bine cu 3 decagr. de unt proaspăt se amestecă cu scrumbia tocată de tot mărunt. La aceasta se adaugă în fine unt de lemn, un gălbiniș de ou fert vîrtos și străcurat, puțin ardei, piper și suc de citroană. Urmând acest procedeu putem servi icre false foarte gustoase.

Friptură tocată de vițel.

Se ia o chilă de carne din pulpă de vițel, care se toacă și se amestecă cu o jimblă muiată în lapte, unu sau două ouă, puțină sare, ceapă prăjită, frunze de lauri (Lorber) fin pisată, coajă de citroană și cimbru. Cărnii i-se dă forma de pulpă, se impană cu slănină și se frige în unt sau unsoare.

Posta abonaților.*)

Abonatului „cu nasul roșu“.

Probabil că benzinul e un mijloc foarte bun contra roșetei nasului; dacă însă nasul la marginea nărilor din lăuntru are bubițe, atunci benzinul e stricăcios. Eu însă îți recomand — ca pățită — ca atât mâinile și unghiile, cât și batistele ce le ducem la nas să fie totdeauna curate. Aceasta din motivul că necurătenia contribuie foarte mult la lățirea și durabilitate roșetei nasului. O pățită.

„Candidatului de însurătoare“.

Eu îți recomand să ceri de consoartă pe Irina, care are numai tată și frățior, căci tata și fratele pretind a fi numai stimați de d-ta; eară din contră dacă ai cere de consoartă pe Elena cum îți recomandă St. D. Lucreția Someșianca, se poate întâmpla ca d-ta să-ți împarți iubirea la două... și așa cu atât mai greu ai putea suporta grijile casnice.

N. N.

*) Posta abonaților, cum o arată și numele, se pune la dispoziția abonaților pentru întrebări și răspunsuri de ori-ce fel. Rugăm pe onorații cetitori a se folosi de ea cât mai mult: ea este asemenea unui salon unde se conversează despre toate lucrurile, serioase și hazlii. Deja am primit câteva întrebări.

De-ale casei.

Contra mânilor umede.

Nimic nu e mai genant ca mâinile umede. Putem ameliora acest neajuns fricționându-ne mâinile de 2—3 ori pe zi cu:

Apă de Colonia 90 grame.

Tinctură de beladonă 10 grame.

Apoi ne pudrăm mâinile cu praf de lipopodiu.

Contra constipației cronice.

Medicul englez Dr Prowse recomandă următorul mijloc simplu celor atinși de constipație cronică. În toate zilele bolnavul să-și facă câte un clistir cu apă caldă, în care să se fi adăugat 3 lingurițe de glicerină. Bolnavul să stea culcat pe o parte câtva timp, după-ce și-a făcut clistirul.

Scoaterea petelor.

Petele de smoală și păcură se pot scoate din haine în modul următor: Se coase pata jur împrejur cu un fir alb și se acopere apoi un gălbiniș de ou. Haina se acată apoi și se lasă să se usuce. Mai târziu se spală pata cu săpun obișnuit și cu apă caldă. Dacă haina este veche și pata de demult, este mai practic a o spăla întregă, căci altfel la locul unde a fost pata rămâne altă pată, care e mai curată, ca restul hainei.

Știri de pretotindenea.

Tuturor st. cetitoare și cetitori le dorim sărbători fericite. Deu D-zeu ca sărbătorile Invoierii să le poată petrece în deplină sănătate și mulțumire.

În Brașov a răposat în 13 l. c. valorosul profesor dela gimnaziul nostru de acolo Ioan Popea, în vîrstă de 64 ani. A fost un bărbat cu multă erudiție și cu mare zel pentru școală. A scris câteva cărți bune. Răposatul a fost frate cu P. S. Sa episcopul Caransebeșului, Nicolae Popea.

Țarul Rusiei a acordat dlui G. Rosetti Soleseu, ministrul României la Petersburg, medalia de aur ca recunoștință pentru meritele sale, cu ocaziunea esposițiunii de costume internaționale.

Sâmbătă dimineața în 11 Aprilie au trecut cu un tren separat prin gara Predealului o grupă de 150 de escursionisti sub conducerea savantului profesor Dr. G. Tocilescu, ca să iee parte la congresul latin ce se va ține acum în Roma. Fiecare membru din vesela grupă a escursionistilor avea la butonieră tricolor național.

— Tinerimea gimnaziului din Blaj, condusă de mai mulți profesori, încă va pleca la Roma. Scopul escursionii studenților este câștigarea de cunoștințe.

La teatrul francez din Paris în timpul spectacolului, autorul dramaturg Gustav Malavy și-a tras un glonț de revolver în cap.

Din Berlin se anunță că d-șoara Eleonora Strătilescu din Husi a fost promovată în mod solemn doctor în filosofie. Acesta e primul cas la universitatea din Berlin, când o femeie e promovată doctor în filosofie.

Principele imperial al Germaniei și fratele seu, principele Eitel Frederic, au sosit în zilele trecute la Constantinopol. Principii au fost salutați la Yildiz-Kiosk de către Sultan, în modul cel mai cordial.

Cum va fi luna Aprilie? Profesorul Falb din Viena, faimosul metereolog, și-a făcut prognosticul relativ la vremea ce o să avem în cursul lunii Aprilie. El nu-i nici-decum optimist în afirmațiunile sale.

Astfel el zice că luna Aprilie va fi foarte schimbăcioasă, până la 9 va ploua, temperatura urcată și tendență spre furtună.

Dela 10 până la 13, temperatura va scăde și va ninge. Ziua de 12 va fi o zi critică de prima ordine.

Dela 14 până la 26, ploile vor scăde în mod succesiv și temperatura va scăde maiajos de mijlocie; vom ave chiar zăpadă.

Spre sfârșitul lunii va fi mai cald, însă în același timp vom ave ploii torențiale.

Ne-ar fi plăcut ca profețiile lui Falb să nu se adeverească. Durere însă că de astădată, prevestirile i-s'au împlinit. Pe când scriem aceste rânduri neaua cade ca la Crăciun. Fragedele frunze verzi chemate la vieața de glasul înviator al primăverii, zac sub greutatea stratului de nea. Totul e îmbrăcat în haină albă. Așa sînt une-ori surprinderile lui Aprilie.

Din Paris se scrie că o doamnă, anume Thouret, a tras 2 focuri de revolver asupra cunoscutului scriitor Marcel Prevost, fără să-l nimerescă. Fiind arestată, dînsa a declarat că a voit să-și răsbune asupra lui, pentru-că a părăsit-o. Prevost a rugat autoritatea, ca să fie pusă în libertate doamna Thouret și cererea lui a fost satisfăcută.

O știre mai nouă anunță, că fratele d-nei Thouret, auzind acum despre necredința lui Marcel Prevost, l-a provocat la duel.

Duelul s'a întemplat și după-cum anunță o telegramă din Paris, fratele d-nei Touret a fost rănit la mîna dreapta.

Baronul Bourguignon, fost guvernator al Bucovinei, a plecat Duminecă seara din Cernăuți. La gară a fost însoțit numai de câțiva funcționari. Nici un Român nu și-a luat rămas bun dela el.

Regele Angliei va sosi la Paris în 1 Maiu st. n. La gară va fi întâmpinat de președintele republicii Loubet și de toți membrii guvernului. Regele va descinde la ambasada engleză și va părăsi Parisul la 4 Maiu.

Posta redacției.

Cu numărul de azi se împlinește cuarțul prim dela apariția foaiei „Femeia și Familia“. Deciși a continua munca începută, rugăm pe aceia din st. nostri abonați, cari au plătit numai pe un pătrar de an, să binevoiască a-și renou abonaamentul. Și rugăm pe toți st. cetitori să binevoiască a recomanda și răspândi foaia noastră în cercul cunoscuților lor.